

Evangelí del dissabte de la setmana XXIV de durant l'any: ésser terra bona

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana XXIV de durant l'any. “La llavor que cau en terra bona són els qui senten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i amb perseverança arriben a donar fruit”. Nosaltres som el terreny on el Senyor sembra incansablement la seva paraula i el seu amor. Amb quina disposició els acollim? Quin tipus de terreny és el meu cor?

Evangelí (Lc 8, 4-15)

Es reunia molta gent entorn de Jesús i hi acudien de totes les poblacions. Llavors els digué, valent-se d'una paràbola:

—Un sembrador va sortir a sembrar la seva llavor. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí i fou trepitjada, o bé els ocells se la van menjar. Una altra part va caure a la roca; però, quan la planta començava a créixer, es va assecar, perquè no tenia saó. Una altra part va caure entre els cards; els cards van créixer al mateix temps i l'ofegaren. Una altra part de les llavors va caure en terra bona, va créixer i va donar fruit fins al cent per u.

I, acabat de dir això, exclamà:

—Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti.

Els seus deixebles li preguntaven què volia dir aquella paràbola. Ell respongué:

—A vosaltres, us és donat de conèixer els misteris del Regne de Déu; als altres, en canvi, se'ls parla en paràboles, per tal que mirin, però no hi vegin; escoltin, però no comprenguin.

La paràbola vol dir això:

La llavor és la paraula de Déu. Els d'arran del camí són els qui l'escolten, però després ve el diable i s'enduu la paraula del seu cor perquè no creguin i no se salvin. Els de la llavor que cau a la roca són els qui escolten la paraula i l'acullen amb alegria, però no tenen arrels: creuen només per un moment, i a l'hora de la prova es fan enrere. La llavor que cau enmig dels cards són els qui escolten, però les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida els arrosseguen i

acaben per ofegar-los, i no arriben a donar fruit madur. La llavor que cau en terra bona són els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i amb perseverança arriben a donar fruit.

Comentari

Cada dia Jesús surt a sembrar. Ens parla a cadascú. Vol que les seves paraules penetrin al nostre cor, a la nostra vida. Perquè hi donin Vida, puguem viure la seva Vida.

La paraula divina sempre dona fruit, si cau en terreny bo, en un terreny disposat a rebre-la, a deixar que germini i creixi. Nosaltres som el terreny on el Senyor sembra incansablement la paraula i l'amor. Amb quina disposició els acollim? Quin tipus de terreny és el meu cor?

De vegades tenim un cor endurit:
quan ens deixem portar per la
monotonia, quan ens avesem a Déu i
als altres, quan veiem els altres i no
sabem descobrir-hi la seva bellesa.

Altres vegades som com el terreny
pedregós: un cor superficial que es
deixa portar per ressentiments,
judicis crítics i rancors, incapaç de
veure més enllà de l'egoisme
personal, trobant defectes a tot i a
tots.

I altres vegades som com el terreny
amb esbarzers: un cor ple de
vanaglòries, d'orgulls, confiat en si
mateix. Així, de mica en mica,
perdem l'alegria, el somriure que
neix de Déu.

Avui podem demanar al Senyor que
siguem bona terra; que miri el nostre
cor endurit, les pedres i els esbarzers
de la nostra vida i sigui ell qui el
netegi completament i sembri la seva
llavor a mans plenes.

Luis Cruz // Photo: Jeremy
Bishop - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-
dissabte-de-la-setmana-xxiv-de-durant-
lany-esser-terra-bona/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-dissabte-de-la-setmana-xxiv-de-durant-lany-esser-terra-bona/) (15/03/2026)